

Arrest

**nr. 121 118 van 20 maart 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 24 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 mei 2013 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 8 mei 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 8 juli 2013.

1.3. Op 26 november 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.
De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Egyptische nationaliteit en bent u op 6 juni 1981 geboren in Khufour, district Matay, provincie Minya. U bent een orthodox koptisch christen. Uw vader werkte als hoofd van de afdeling strafzaken bij het parket van Matay. Zelf werkte u als boekhouder. Op 1 oktober 2012 nam de Egyptische regering een maatregel om de werkgelegenheid te bevorderen. Ambtenaren van bepaalde ministeries kregen, indien ze voldeden aan enkele criteria, het recht om een zoon te laten aanstellen als ambtenaar. Uw vader en een andere ambtenaar van het parket, H.(...), voldeden aan de criteria. Uw vader had echter meer anciënniteit zodat u recht had op de functie. H.(...) was een radicale moslim die banden had met de Moslimbroeders en lid was van de partij van de president. Hij wilde dat zijn zoon T.(...) de functie kreeg. Hij probeerde problemen te veroorzaken voor uw vader zodat die niet meer zou voldoen aan de criteria. U en uw familieleden werden wekelijks na het vrijdaggebed bedreigd. Op 31 december 2012 ging u samen met uw echtgenote en uw twee dochters naar de mis. Onderweg werden jullie aangevallen door leden van de Moslimbroeders. Jullie keerden naar huis terug. U deed een beroep op bemiddelaars en wilde zelfs een verklaring ondertekenen dat u afstand nam van de functie. De problemen bleven echter verder duren. Op 8 januari 2013 bracht uw oom uw echtgenote naar het ziekenhuis. Toen ze terugkeerden werd de auto beschoten. Uw oom kwam om het leven. Op 20 maart 2013 werd u thuis opgepakt door agenten in burger. U werd er van beschuldigd mensen aan te zetten om in opstand te komen tegen het regime en een religieuze partij te willen oprichten. Na vier dagen werd u vrijgelaten. Op de dag van uw vrijlating hoorde u de imam van de moskee zeggen dat het doden van mensen die het regime wilden omverwerpen of voor sektarische verdeeldheid zorgen, vermoord mochten worden. Hij vernoemde expliciet uw naam. U verschool zich in de kelder van uw huis. Op 23 april 2013 verliet u Khufour. In Alexandrië nam u een schip. U reisde ongeveer 13 dagen naar een onbekend land waar u werd opgepikt door een persoon die u met de auto naar België bracht. Op 6 mei 2013 kwam u aan in België en vroeg hier diezelfde dag asiel aan. Uw gezin en uw ouders wonen intussen nog steeds in uw dorp.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw partijkaart, een attest voor dienstvrijstelling, de geboorteaktes van twee dochters, de overlijdensakte van uw oom, een werkattest van uw vader, een proces-verbaal van de politie en zes familiefoto's.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Gezien de afwijkende, vage en onwaarschijnlijke verklaringen die u in de loop van uw asielprocedure heeft afgelegd kan er immers geen geloof worden gehecht aan uw asielfrelaas.

U claimt dat uw problemen hun oorsprong kenden in een conflict over een functie bij het parket van Matay met een collega van uw vader. Deze man, H.(...), wilde dat zijn zoon T.(...) deze functie kreeg. Vreemd genoeg weet u bijzonder weinig over deze mensen. U weet niet wat hun volledige naam of familienaam is en u weet niet waar ze wonen (CGVS, p. 6, 7). Dit is zeer bevreemdend en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielfrelaas aangezien u eveneens beweert dat er bemiddelingspogingen waren tussen u en uw vader en H.(...) en T.(...) en H.(...) een collega is van uw vader (CGVS, p. 19, 22, 23). Indien dit daadwerkelijk het geval was, kan er worden verwacht dat u toch op zijn minst hun volledige naam en woonplaats zou kennen. Dat u niet op de hoogte bent van dergelijke essentiële informatie over de personen die aan de oorsprong liggen van uw problemen, terwijl u dit zonder enig probleem kon weten, laat weinig ruimte geloof te hechten aan de geloofwaardigheid van uw vluchtfrelaas.

U beweert verder dat u wekelijks thuis bedreigd werd. Elke week na het vrijdaggebed zouden er mensen naar uw huis gekomen zijn. Over deze voorgehouden bedreigingen legt u echter afwijkende verklaringen af. Gevraagd wanneer deze bedreigingen begonnen stelt u aanvankelijk dat ze na 1 oktober 2012 begonnen. Wanneer dit de eerste keer gebeurde, kunt u echter niet zeggen (CGVS p.8). Later tijdens het gehoor werd u nogmaals gevraagd wanneer ze de eerste keer kwamen. Toen verklaarde u dat het op 1 oktober zelf was (CGVS p.31). Gevraagd wie er u dan kwam bedreigen, verklaart u dat het om de radicale moslims van het dorp ging die naar de moskee waren gegaan voor het vrijdaggebed (CGVS p.9). Later tijdens het gehoor stelt u dat het om sjeikhs van buiten het dorp ging die elke vrijdag naar uw huis kwamen om u te bedreigen (CGVS p.22). Verder verklaart u dat het op 8 januari 2012 voor de laatste maal gebeurd zou zijn (CGVS, p. 8, 9). Later tijdens het gehoor beweert u echter dat dit de laatste maal gebeurde één dag voor uw vertrek op 23 april 2012 (CGVS, p. 22, 31). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw asielfrelaas.

U verklaart voorts dat u, uw echtgenote en uw kinderen op 31 december 2012 aangevallen werden toen jullie 's avonds op weg waren naar de kerk (CGVS, p. 9). Ook hieromtrent legt u afwijkende verklaringen af. Aanvankelijk verklaart u over deze voorgehouden aanval: "niemand heeft het gezien of

gehoord, ze vielen ons aan, het ging snel, ze sloegen ons, ze beledigden ons en dan gingen ze gewoon weg” (CGVS, p. 11). Later tijdens het gehoor stelt u dat de aanvallers wegluchtten omdat de mensen naar buiten kwamen omdat ze uw echtgenote hoorden schreeuwen (CGVS, p. 21, 22).

Op 8 januari 2013 werd uw oom volgens uw verklaringen doodgeschoten toen hij samen met uw echtgenote terugkeerde van de dokter. Volgens u was u het eigenlijke doelwit maar zouden de aanvallers zich vergist hebben omdat uw oom op u leek en omdat uw echtgenote in de auto zat. Ook over deze gebeurtenis legt u echter afwijkende verklaringen af zodat er weinig geloof aan kan worden gehecht. Zo stelt u aanvankelijk dat uw oom niet onmiddellijk dood was. Pas in het ziekenhuis overleed hij (CGVS, p. 14). Later tijdens het gehoor verklaart u echter dat uw oom op slag dood was (CGVS, p. 28, 29). Verder stelde u aanvankelijk dat u eerder die dag reeds bedreigd werd. De mensen zouden die dag in de late namiddag naar uw huis zijn gekomen om u te bedreigen en 's nachts werd uw oom vermoord (CGVS, p. 9). Later tijdens het gehoor verklaart u echter dat u die dag niet bedreigd werd en dat er die dag niemand was gekomen (CGVS, p. 31). Vervolgens moet erop worden gewezen, dat u, ondanks alle gebeurtenissen sinds begin oktober 2012, nog tot 23 april 2013 thuis bent blijven wonen. Dat u zelfs na de aanval op uw gezin, de moord op uw oom en uw arrestatie, thuis blijft wonen, doet in ernstige mate afbreuk aan de door u voorgehouden vrees. Uw adres was immers zowel bij de autoriteiten als bij uw belagers bekend (CGVS p.4, 13). Hierbij aansluitend kan er worden gewezen op het feit dat het van weinig vrees getuigt indien u en uw gezin zonder enige maatregel te nemen om uw veiligheid te verhogen 's avonds naar de kerk wandelen terwijl jullie reeds maandenlang wekelijks bedreigd zouden worden door extremistische moslims uit uw eigen dorp. Hierop gewezen kunt u geen afdoende verklaring geven. Zo antwoordt u op de opmerking of het niet veiliger was om met de auto 's nachts naar de kerk te gaan gezien de vele bedreigingen dat dit de moeite niet was aangezien het maar 10 minuten te voet was. Dit is een weinig overtuigend antwoord. Uiteindelijk stelt u dat u in die periode psychologisch aan de grond zat en dat u en uw echtgenote als er iets gebeurde dan toch ten minste samen zouden zijn. Dit is geen afdoende verklaring voor het feit dat u uzelf en uw gezin aan deze risico's blootstelt (CGVS, p. 27, 28).

Uw asielrelaas bevat voorts meerdere onwaarschijnlijke en onduidelijke elementen waarvoor u geen verklaring kunt bieden. Zo is het moeilijk te begrijpen waarom men u naar het leven zou blijven staan nadat u had aangegeven dat u een verklaring wenste te ondertekenen waarin u afstand deed van de functie waarop u recht had. Uw verklaring hiervoor is weinig waarschijnlijk. U stelt dat ze u bleven bedreigen omdat ze bang waren dat u later aangifte zou doen dat u onder dwang afstand had gedaan van deze functie (CGVS, p. 12, 13). Het lijkt weinig waarschijnlijk dat mensen die mensen met de dood bedreigen, effectief mensen vermoorden en in staat zijn om mensen valselijk te laten beschuldigen door de Egyptische politie hiervoor angst zouden hebben. Tot slot is het opmerkelijk dat u zelfs na de aanval op uw gezin en de moord op uw oom op geen enkel moment juridische hulp of de hulp van de Egyptische autoriteiten heeft gezocht. Uw vader was nochtans hoofd van de afdeling strafzaken van het parket van Matay en bovendien graag gezien. Gezien het feit dat de bemiddelingspogingen klaarblijkelijk hun doel misten, valt de vaststelling dat u zelfs geen poging zou hebben ondernomen om juridische hulp of de hulp van de Egyptische autoriteiten in te roepen, moeilijk te rijmen met de door u ingeroepen vrees. De hele kwestie draaide om een beschikbare functie op de overheidsdienst waar uw vader een verantwoordelijke positie bekleedde (CGVS, p. 6, 7, 12, 13, 19, 20, 22). Vreemd genoeg blijkt u zelfs niet eens te weten of men op het werk van uw vader op de hoogte zouden zijn van de voorgehouden problemen (CGVS, p. 32)

Bijkomend dient er nog te worden gewezen op de vage verklaringen die u, gezien uw profiel, aflegt over uw reisweg. Zo weet u niet wat de naam van het schip was waar u 13 dagen op zou hebben verbleven om naar Europa te reizen en weet u evenmin in welk land u aankwam (CGVS, p. 5).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe geloof te hechten aan uw asielrelaas.

Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat er sinds de afzetting van president Mursi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn. Talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Hoewel het aantal

incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd, is toegenomen; is het aantal christelijke slachtoffers tot op heden erg beperkt gebleven. Hierbij dient wel opgemerkt te worden dat de Egyptische overheid geregeld in gebreke blijft om aan de christenen de nodige bescherming te bieden. Hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan niet gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt Egypte te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus Egypte - Situation sécuritaire actuelle - dd. 10 oktober 2013) blijkt dat er heden in Egypte geen sprake is van internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt weliswaar dat de actuele politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen is nadat het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn er uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Hierbij vielen ook burgerdoden onder de betogers te betreuren. Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er recent enkele terroristische aanslagen gepleegd waarbij de politie en het leger gevisieerd werden. Dit type geweld concentreert zich echter in de Sinai en het aantal burgerslachtoffers blijft beperkt. Verder komt het in de Sinai soms tot een gewapend treffen tussen het Egyptische leger en terroristische jihadisten. Het geweld waarvan actueel sprake in Egypte is incidenteel en gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Actueel is er voor burgers in de Egypte aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Het proces-verbaal betreft een handgeschreven document zonder enige officiële hoofding, waardoor twijfels rijzen over de authenticiteit van het document. Bovendien moet het voorleggen van documenten steeds gepaard te gaan met geloofwaardige en samenhangende verklaringen. Dat is hier allerm minst het geval. De overlijdensakte betreft uw oom en bevat aldus geen gegevens waaruit kan worden geconcludeerd dat u persoonlijk gevisieerd werd met het oog op vervolging. Het attest van tewerkstelling betreft uw vader wiens profiel hier niet ter discussie staat. De partijkaart verkreeg u louter om te gaan stemmen. U was geen effectief lid van de partij (CGVS, p. 31, 32). Bovendien was uw eventuele politieke affiliatie niet de oorzaak van uw voorgehouden problemen. De dienstvrijstelling, de geboorteaktes van uw dochters en de familiefoto's zijn louter een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst en familiale situatie. Ze doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de rechtspraak van de Raad van State van 25 september 1986 nr. 26.933, de artikelen 8 en 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing

niet of althans onvoldoende met redenen is omkleed en dat hieruit geenszins blijkt dat er een afweging is gemaakt tussen zijn belangen enerzijds en deze van de Staat anderzijds terwijl het belang van de staat bij de maatregel nihil is en integendeel de schade die aan verzoeker zou worden berokkend enorm is. Verzoeker vervolgt dat de middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, de rechtspraak van de Raad van State, artikel 8 juncto artikel 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid effectief heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen. Verzoeker stelt dat op geen enkele wijze blijkt dat zijn verklaringen niet met de waarheid zouden overeenstemmen en dat niet vergeten mag worden dat hij zeer traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt waardoor bepaalde feiten bewust worden verdrongen, het ophangen van een coherent verhaal bijzonder moeilijk is geworden en het vergeten van details in die omstandigheden dan ook volkomen aannemelijk en menselijk is. Vervolgens onderneemt hij een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Wat de subsidiaire bescherming betreft, voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkele motivering geeft waarom hem het subsidiair beschermingsstatuut niet kan worden verleend. Verzoeker benadrukt dat uit de Memorie van Toelichting bij de "Wet" blijkt dat het voldoende is dat wordt aangetoond dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, en dat het begrip willekeurig geweld wijst op een algemene situatie en niet verzoenbaar is met het feit dat wie zich hierop beroept zou moeten aantonen dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen. Verzoeker voert aan dat hij op geen enkele bescherming van zijn autoriteiten kan rekenen en hij derhalve bij terugkeer naar Egypte een vogel voor de kat is. Hij wijst erop dat in de bestreden beslissing niet wordt ontkend dat hij een Koptische christen is, ten gevolge waarvan hij in Egypte het voorwerp uitmaakt van discriminatoire maatregelen. Bovendien blijkt uit algemeen gekende informatie en rapporten, reeds daterend uit 2010 en 2011, dat er sprake is van geweld en vervolging ten aanzien van Koptische christenen, hetgeen evenmin wordt ontkend. Uit niets blijkt dat de situatie heden verbeterd is, integendeel bevestigen de recente ontwikkelingen in Egypte, waarbij talrijke Koptische christenen werden vermoord en aanslagen op Koptische kerken werden gepleegd, des te meer de penibele situatie waarin Koptische christenen zich thans in Egypte bevinden, aldus nog verzoeker, die hieraan toevoegt dat ook de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigt dat de situatie van Kopten in Egypte zelfs zorgwekkend is. Verzoeker wijst er in dit verband op dat ook het EHRM in haar arrest van 6 juni 2013 oordeelde dat de terugkeer van Koptische christenen naar Egypte een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM. Verzoeker meent dan ook dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een totaal onredelijke beslissing heeft getroffen, welke disproportioneel is en hem minstens het voordeel van de twijfel had moeten worden verleend. Hij besluit dat de motieven van de bestreden beslissing niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding met het gestelde doel, en op onevenredige wijze zijn rechten aantasten en in verdere orde zijn leven en vrijheid in gevaar kunnen brengen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit het zorgvuldigheidsbeginsel en de fundamentele rechten van de mens zoals die blijken uit het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing nalaat een passende belangenafweging te maken en dat geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen. Hij poneert dat hij bij een terugkeer naar zijn land het slachtoffer zal worden van gewelddaden en dat zulks indruist tegen de principes van een rechtsstaat en in het bijzonder tegen artikel 3 EVRM. Hij herhaalt dat ook het EHRM in haar arrest van 6 juni 2013 oordeelde dat de terugkeer van Koptische christenen naar Egypte een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas daar (1) hij zelfs de volledige naam en woonplaats niet kent van de personen die aan de oorsprong lagen van zijn problemen, met name een collega van verzoekers vader en diens zoon, hetgeen zeer bevreemdend is gelet op de bemiddelingspogingen tussen verzoeker en zijn vader enerzijds en H., de collega van zijn vader en diens zoon T. anderzijds, (2) hij afwijkende verklaringen aflegt over het ogenblik waarop de wekelijkse bedreigingen na het avondgebed aan zijn adres begonnen en eindigden alsook over de identiteit en herkomst van zijn belagers, (3) hij ook afwijkende verklaringen aflegt over de voorgehouden aanval op hem, zijn echtgenote en zijn kinderen op 31 december 2012 toen ze 's avonds op weg waren naar de kerk, (4) hij tevens afwijkende

verklaringen aflegt over het overlijden van zijn oom op 8 januari 2013 en omtrent het feit of hij eerder die dag al dan niet reeds bedreigd werd, (5) het gegeven dat hij zelfs na de aanval op zijn gezin, de moord op zijn oom en zijn arrestatie nog tot 23 april 2013 thuis bleef wonen in ernstige mate afbreuk doet aan de door hem voorgehouden vrees daar zijn adres zowel bij de autoriteiten als bij zijn belagers bekend was, (6) het van weinig vrees getuigt indien hij en zijn gezin zonder enige maatregel te nemen om hun veiligheid te verhogen 's avonds naar de kerk wandelen terwijl zij reeds maandenlang wekelijks bedreigd zouden worden door extremistische moslims uit hun eigen dorp, (7) het moeilijk te begrijpen is waarom men hem naar het leven zou blijven staat nadat hij had aangegeven dat hij een verklaring wenste te ondertekenen waarin hij afstand deed van de functie waarop hij recht had en zijn verklaring hiervoor, namelijk dat ze hem bleven bedreigen omdat ze bang waren dat hij later aangifte zou doen dat hij onder dwang afstand had gedaan van deze functie, weinig waarschijnlijk is, (8) de vaststelling dat hij na de mislukte bemiddelingspogingen zelfs geen poging zou hebben ondernomen om juridische hulp of de hulp van de Egyptische autoriteiten in te roepen moeilijk te rijmen valt met de door hem ingeroepen vrees, temeer zijn vader hoofd van de afdeling strafzaken van het parket van Matay was en bovendien graag gezien was en (9) hij vage verklaringen aflegt over zijn reisweg, (ii) hoewel de situatie voor de koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van subsidiaire bescherming, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (iv) de door hem voorgelegde appreciatie bovenstaande appreciatie niet kunnen wijzigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2. Daargelaten de vraag of verzoeker kan worden gevolgd waar hij in het eerste middel stelt dat uit alle door hem opgesomde normen voortvloeit dat de motivering afdoende moet zijn, stelt de Raad vast dat verzoeker met deze uiteenzetting enkel en alleen de schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht beoogt aan te tonen. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 26 november 2013 (CG nr. 1313424), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.3. In de mate verzoeker aanhaalt dat uit de bestreden beslissing geenszins een afweging blijkt tussen zijn belangen enerzijds en deze van de staat anderzijds, dat de bestreden beslissing disproportioneel is en dat de motieven van de bestreden beslissing niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding met het gestelde doel, en op onevenredige wijze zijn rechten aantasten en in verdere orde zijn leven en vrijheid in gevaar kunnen brengen, benadrukt de Raad dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts gemachtigd is om een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat hij beantwoordt aan de omschrijving gegeven in artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. De subsidiaire bescherming kan slechts worden toegekend indien voldaan is aan de voorwaarden vervat in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Een beoordeling van de belangen

van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid. De commissaris-generaal alsook de Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in deze verdragsbepaling of voornoemde artikels van de vreemdelingenwet vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire bescherming toekennen omdat de gevolgen van een weigering voor hem buiten verhouding zouden zijn tot het voordeel ervan voor de "Staat".

In zoverre verzoeker de rechtspraak van de Raad van State alsook artikel 8 juncto artikel 14 van het EVRM betreft in zijn betoog, kan de Raad slechts vaststellen dat hij niet de minste toelichting geeft op welke wijze de bestreden beslissing zou ingaan tegen deze rechtspraak of in welke opzicht de bestreden beslissing met schending van de aangehaalde artikelen zou zijn genomen. Bij ontstentenis van enige toelichting is dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, zijn verzoekers verklaringen omtrent de gebeurtenissen die de kern van zijn asielaanvraag uitmaken immers dermate vaag, afwijkend en onwaarschijnlijk dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtmotieven. Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft.

2.5.1. Zo kan de argumentatie in het verzoekschrift dat het aannemelijk is dat verzoeker geen bijkomende informatie kon verschaffen omtrent H., de collega van zijn vader en diens zoon vermits zijn vader de ontstane problemen zelf wenste op te lossen, zijn vader hem niet op de hoogte stelde en hij hem zo min mogelijk wenste te betrekken in het conflict teneinde hem te beschermen en te behoeden voor verder gevaar, gelet op verzoekers verklaringen tijdens het gehoor, bezwaarlijk ernstig worden genomen. Uit verzoekers verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt immers duidelijk dat hij zelf actief betrokken was bij de bemiddelingspogingen met zijn belagers (administratief dossier, stuk 5, p. 12, p. 18-19 en p. 23). Verzoekers bewering als zou zijn vader de problemen zelf willen oplossen en hem zo weinig mogelijk in het conflict hebben willen betrekken vindt dan ook geen grondslag in het administratief dossier en overtuigt geenszins ter verklaring van verzoekers onwetendheid. Zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, doet de vaststelling dat verzoeker zelfs de volledige naam en woonplaats niet kent van de personen die aan de oorsprong lagen van zijn problemen dan ook in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

2.5.2. Voorts kan 'verwarring' geen overtuigende verklaring bieden voor de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid betreffende het tijdstip waarop de wekelijkse bedreigingen na het vrijdaggebed aan het adres van verzoeker en zijn familie stopten. Zo verklaarde verzoeker tijdens het gehoor aanvankelijk dat zijn belagers voor de laatste keer naar zijn huis kwamen op 8 januari 2013, de dag waarop zijn oom werd vermoord (administratief dossier, stuk 5, p. 9), terwijl hij later beweerde dat hij die dag niet werd bedreigd en dat zijn belagers een dag voor zijn vertrek, zijnde op 23 april 2013, nog naar zijn huis kwamen om hem te bedreigen (administratief dossier, stuk 5, p. 31). Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt dat de vraagstelling hieromtrent duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar was. Het is de Raad overigens niet duidelijk op welke wijze verzoeker meent een verklaring te kunnen bieden voor deze tegenstrijdigheden waar hij enerzijds stelt dat 8 januari 2012, de dag waarop zijn oom het leven liet, jammer genoeg niet de laatste dag van de bedreigingen betrof, hetgeen impliceert dat hij op deze dag wel degelijk werd bedreigd en waarmee hij aldus louter vasthoudt aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen, en hij anderzijds stelt dat hij op 23 april 2013 eveneens werd bedreigd, zij het onrechtstreeks door de imam van de moskee die zijn naam vernoemde, hetgeen inhoudt dat men op die dag niet naar zijn huis is gekomen om hem te bedreigen en waarmee verzoeker derhalve een nieuwe tegenstrijdigheid in het leven roept.

2.5.3. Waar verzoeker voorts nog aanvoert (1) dat hij zowel werd bedreigd door de radicale moslims van het dorp als door sjeiks buiten het dorp, die door de radicale moslims werden geïnformeerd omtrent zijn adres en verblijfplaats in het dorp, (2) dat niemand heeft gezien dat hij en zijn gezin op 31 december 2012 werden aangevallen toen zij 's avonds op weg waren naar de kerk doch dat de mensen, gelet op het rumoer, naar buiten kwamen waarna de aanvallers de vlucht namen en (3) dat zijn oom bij de schietpartij quasi onmiddellijk het leven liet doch diens dood slechts werd vastgesteld bij aankomst in het ziekenhuis, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker zich beperkt tot het opwerpen van gekunstelde post-factumverklaringen die duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen teneinde de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen omtrent de identiteit/herkomst van zijn belagers, de aanval op 31 december 2012 en het overlijden van zijn oom op 8 januari 2013 alsnog verenigbaar te laten schijnen, doch waarmee hij niet vermag de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband, die steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten.

2.5.4. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht dat het gegeven dat verzoeker zelfs na de aanval op zijn gezin, de moord op zijn oom en zijn arrestatie nog tot 23 april 2013 thuis bleef wonen in ernstige mate afbreuk doet aan de door hem voorgehouden vrees daar zijn adres zowel bij de autoriteiten als bij zijn belagers bekend was. De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker inderdaad nog enige tijd thuis woonde doch ondergedoken en met gesloten deuren diende te leven uit angst voor zijn leven en dat hij niet eerder het land kon verlaten omdat zijn vlucht georganiseerd diende te worden, kan de Raad andermaal niet overtuigen. De kelder van zijn eigen woning kan bezwaarlijk als een veilige schuilplaats worden beschouwd. Dat verzoeker in afwachting van zijn vertrek geen veiliger onderkomen zou hebben gezocht en niet is ondergedoken op een adres waar hij niet onmiddellijk kon worden opgespoord door zijn belagers of de Egyptische autoriteiten, doet opnieuw in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees.

2.5.5. Zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing valt voorts de vaststelling dat verzoeker na de mislukte bemiddelingspogingen zelfs geen poging zou hebben ondernomen om juridische hulp of de hulp van de Egyptische autoriteiten in te roepen moeilijk te rijmen met de door hem ingeroepen vrees. Verzoeker laat in dit verband gelden dat hij als Koptische christen geen beroep kan doen op de bescherming van de autoriteiten, dat de Koptische christenen immers een minderheid vormen en de politiediensten voornamelijk zijn bemand door moslims en dat in de zomer van 2013 bovendien de meeste politiekantoren gesloten waren. Daargelaten het feit dat verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen waar hij stelt dat de meeste politiekantoren gesloten waren in de zomer van 2013, is het de Raad niet duidelijk op welke wijze dit argument zou kunnen verklaren waarom verzoeker geen enkele poging heeft ondernomen om bescherming te verkrijgen tegen zijn belagers. De door verzoeker voorgehouden problemen zouden zich blijkens zijn verklaringen immers hebben voorgedaan tussen 1 oktober 2012 en 23 april 2013. Ook de stelling dat hij als Koptische christen geen beroep kan doen op de bescherming van de autoriteiten kan niet worden aanvaard als afdoende verschoning voor verzoekers nalaten. Verzoekers vader bekleedt immers een verantwoordelijke functie op het parket van Matay, waar hij tewerkgesteld is als hoofd van de afdeling strafzaken. Gelet op deze functie van zijn vader mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker, al dan niet middels zijn vader, minstens een poging zou hebben ondernomen om zijn beweerde problemen aan te kaarten bij de Egyptische autoriteiten. Dat hij heeft nagelaten dit te doen en hij zelfs niet kan verduidelijken of men of

op het werk van zijn vader op de hoogte is van zijn voorgehouden problemen (administratief dossier, stuk 5, p. 32), werpt andermaal een smet op zijn geloofwaardigheid.

2.5.6. De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing niet betwist waar wordt geoordeeld dat (i) het van weinig vrees getuigt indien hij en zijn gezin zonder enige maatregel te nemen om hun veiligheid te verhogen 's avonds naar de kerk wandelen terwijl zij reeds maandenlang wekelijks bedreigd zouden worden door extremistische moslims uit hun eigen dorp en (ii) het moeilijk te begrijpen is waarom men hem naar het leven zou blijven staan nadat hij had aangegeven dat hij een verklaring wenste te ondertekenen waarin hij afstand deed van de functie waarop hij recht had en zijn verklaring hiervoor, namelijk dat ze hem bleven bedreigen omdat ze bang waren dat hij later aangifte zou doen dat hij onder dwang afstand had gedaan van deze functie, weinig waarschijnlijk is. De pertinente motivering in dit verband blijft dan ook staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.5.7. Het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat verzoeker vage verklaringen aflegt over zijn reisweg, is bijkomstig en niet determinerend, wat niet wegneemt dat de vaststellingen dienaangaande steun vinden in het administratief dossier. Kritiek op dit overtuigend motief kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

2.5.8. Waar verzoeker er ter verklaring van de in de bestreden beslissing aangehaalde vage, weinig plausibele en inconsistente verklaringen nog op wijst dat hij zeer traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt waardoor bepaalde feiten bewust worden verdrongen en het ophangen van een coherent verhaal bijzonder moeilijk is geworden, slaagt hij er andermaal niet in de Raad te overtuigen. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat hij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Daargelaten verzoekers blote beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan op generlei wijze blijken dat traumatische ervaringen hem zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker tijdens het gehoor in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Bovendien werd door verzoeker op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van psychologische problemen waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren. Verzoeker brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van zijn beweringen in dit verband.

2.5.9. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het vluchtrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen dienstig verweer voert tegen de vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze oordeelt als volgt: *"Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt."* Zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven buiten beschouwing gelaten, maakte verzoeker doorheen zijn gehoor geen gewag van dergelijke problemen. Het louter betwisten van bovenstaande overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en de stelling dat algemeen geweten is dat Koptische christenen het slachtoffer worden van het vijandige en agressieve gedrag van radicale moslims waarbij deze problemen zodanig systematisch en ingrijpend zijn dat zij het leven in Egypte ondraaglijk maken zodat verzoeker zich dan ook ter bescherming van zijn leven genoodzaakt zag het land te ontvluchten, volstaan niet om voorgaande appreciatie om te buigen.

2.6.2. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Met het louter betwisten en tegenspreken van de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de situatie van Koptische christenen in Egypte en de argumentatie dat uit algemeen gekende informatie en rapporten, reeds daterend uit 2010 en 2011, blijkt dat er sprake is van geweld en vervolging ten aanzien van Koptische christenen, dat uit niets blijkt dat de situatie heden verbeterd is, dat integendeel de recente ontwikkelingen in Egypte, waarbij talrijke Koptische christenen werden vermoord en aanslagen op Koptische kerken werden gepleegd, des te meer de penibele situatie bevestigen waarin Koptische christenen zich thans in Egypte bevinden en dat ook de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigt dat de situatie van Kopten in Egypte zelfs zorgwekkend is, brengt verzoeker evenwel geen informatie bij waaruit kan blijken dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij tot de Koptische geloofsgemeenschap behoort. Zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad erkent dat er sinds de afzetting van president Morsi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn en dat talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt evenwel dat, hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd is toegenomen, het aantal slachtoffers relatief laag is vergeleken met het aantal aanvallen. De aanvallen zijn dan ook voornamelijk gericht op kerken en christelijke gebouwen, die doorgaans leeg zijn, en niet zozeer tegen de christenen zelf. In het merendeel van de gevallen kwam noch het leger, noch de politie – die in sommige gevallen tegelijkertijd zelf werd aangevallen – tussenbeide. De Egyptische autoriteiten zijn er thans evenwel in geslaagd de controle te heroveren over een aantal steden die na 14 augustus 2013 werden gecontroleerd door de Islamisten. Zo namen het leger en de politie op 16 september de controle over in de stad Delga in de provincie El Minya. Pro-Morsi militanten die een maand lang gewapend de stad controleerden en er de veiligheid van de Koptische bevolking bedreigden, werden gearresteerd. Op 19 september werd ook in de stad Kerdassa een aanval gelanceerd tegen de Islamisten die de stad sinds 14 augustus bezet hielden. 140 verdachten worden gezocht in deze stad, waar elf politieagenten omkwamen bij een aanval op het politiecommissariaat op 14 augustus (COI Focus Egypte – Situation sécuritaire van 10 oktober 2013, p. 8-9, p. 11-13 en p. 16 en COI Focus Egypte – Situation des chrétiens van 26 september 2013, p. 18-20 en p. 22-23).

Op 4 maart 2014 maakt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in overeenstemming met artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet de *COI Focus Egypte – Situatie van de christenen* van 23 december 2013 over aan de Raad. In deze actualisatie van de informatie met betrekking tot de situatie van de christenen in Egypte worden hoger gedane vaststellingen bevestigd (p. 17-21, p. 24-25 en p. 29). Daarnaast leest de Raad in deze informatie dat in de meest recente maanden de gewelddadigheden tegen de Koptische gemeenschap in Egypte zijn afgenomen. Er is maar één ernstig incident gebeurd. In de avond van 20 oktober 2013 vond er een schietpartij plaats bij de uitgang van de Heilige Mariakerk in de wijk al-Warraq in Giza, zuidelijk Caïro. Twee gemaskerde mannen op een brommer openden het vuur op een groep christenen die net de kerk buitenkwamen na een huwelijk. Een man, een vrouw en twee meisjes van acht en twaalf kwamen om. Er vielen ook 17 gewonden. Behalve dit bloedige evenement, waarover uitgebreid werd gerapporteerd in de pers, zijn er in Egypte de jongste maanden geen incidenten geweest waarbij doden of gewonden zijn gevallen onder de Koptische gemeenschap (p. 22).

Gelet op de informatie waarop de Raad vermag acht te slaag, is hij van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de situatie van de Koptische christenen in Egypte heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat dit besluit niet correct zouden zijn.

2.6.3. In zoverre verzoeker nog verwijst naar het arrest M.E. c. France (zaak 50094/10) van het EHRM van 6 juni 2013, benadrukt de Raad dat uit dit arrest van het EHRM evenwel evenmin kan worden afgeleid dat Koptische christenen in Egypte actueel het voorwerp uitmaken van systematische vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. In onderhavig arrest besloot het EHRM dat er sprake is van een schending van artikel 3 EVRM nu de verzoekende partij volgens het Hof aan de hand van overtuigende documenten had aangetoond dat hij persoonlijke vervolging diende te vrezen in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Uit de door de persoon in kwestie voorgelegde documenten, waarvan de authenticiteit niet werd betwist, bleek immers dat deze een gevangenisstraf van drie jaar riskeerde. Het is niet deze gevangenisstraf die het Hof deed besluiten dat er sprake is van een schending van artikel 3 EVRM daar hiermee de minimum level of severity vereist voor artikel 3 EVRM op zich niet wordt overschreden, doch wel het gegeven dat deze persoon omwille van zijn veroordeling wegens proselitisme een doelwit zou kunnen vormen voor vervolgingen en geweldplegingen door moslims en dit ongeacht het feit of hij opgesloten dan wel in vrijheid gesteld is. Het Hof heeft daarenboven twijfels of er voor dergelijke personen de mogelijkheid bestaat om beroep te doen op bescherming van de Egyptische autoriteiten (overwegingen 50-53 van het arrest). Uit het door verzoeker aangehaalde arrest blijkt aldus duidelijk dat Frankrijk veroordeeld werd voor een schending van artikel 3 EVRM omdat de verzoekende partij een reëel risico op vervolging concreet aannemelijk had gemaakt en aan de bewijslast had voldaan, wat in hoofde van verzoeker niet het geval is. Aangezien verzoeker op generlei wijze concreet aannemelijk maakt daadwerkelijk vervolgd te worden in zijn land van herkomst, zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, is er geen enkele reden om aan te nemen dat hij in geval van terugkeer naar Egypte een schending van artikel 3 EVRM zou dienen te vrezen.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat dat ook het EHRM het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Derhalve kan verzoeker niet volstaan met de blote bewering dat hij bij een terugkeer naar zijn land het slachtoffer zal worden van gewelddaden om aan te tonen dat artikel 3 EVRM zou zijn geschonden.

2.7.1. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.7.2. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in vornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Egypte – Situation sécuritaire van 10 oktober 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist deze beoordeling van de algemene veiligheidssituatie door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet, noch brengt hij enige informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.7.3. Tot slot wijst de Raad erop dat verzoekers bewering als zou de bestreden beslissing niet vermelden waarom hem het subsidiair beschermingsstatuut niet kan worden verleend, feitelijke grondslag mist. Eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.8. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet betwist, laat staan ontkracht zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid om zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.10. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS